

расена; нѣ исцѣло има тежкъ и мраченъ характеръ, съ-
всѣмъ приличаль на Филиповий характеръ. (Прѣди нѣ-
колко години тя се поврѣдила отъ пожаръ).

Филипъ, за да искорени ереси ти въ Испанія, умно-
жилъ съдилишта та на тайна та съдба съ много съгледаче
и съ страшна жива изгора (ауто да фе). »Азъ самъ ште
занеса дърва за огньтъ да изгоря синътъ си, казалъ
Филипъ, ако би той да се покаже еретикъ«. Отъ такъви
усилни мъки между Испанци ти скоро исчезнало протес-
танство то. Филиповий синъ и наслѣдникъ Донъ Карлосъ
билъ много сърдивъ и болничавъ. Той съ лошо то си
обхождане повдигналъ срешта себе си приятели ти и съ-
вѣтници ти на башта си, та го наклеветили, че мисли на
башта си зло, и го затворили въ тъмница. Клетникътъ
наслѣдникъ истеглилъ инквизиционенъ съдъ, и умрѣлъ въ
тѣлесенъ затворъ.

На Срѣдиземно море Испанци ти воювали съ Турци
ти и съ варварийски ти морски разбойници, пирати. Кога
Султанътъ (Селимъ II) испратилъ голѣма турска флота,
да отнеме отъ Венециани ти островъ Кипръ, тогава Ис-
панія, Венеция и папа та направили срешта Турци ти
Свештенъ съхъзъ и съединили корабе ти си подъ начал-
ство то на Донъ Жуана Австрийский (доведенъ братъ на
Филипа II). Съединена та флота не дошла на врѣме да
избави Кипръ; той билъ вече призетъ; нѣ Донъ Жуаль
въ морска та битва при Лепанто побѣдилъ турска та флота
(1571 год.). Тая побѣда ослабила сила та на Турци ти
на Срѣдиземно море; нѣ други сетнини тя нѣмала, за-
штото Филипъ подозрѣвалъ Донъ Жуана, та не му далъ
да продължава бойтъ, и така се растурилъ Свештений
съхъзъ. Въ Португалия на онова врѣме се довършилъ
родътъ на Емануила Великий. Отъ ония, што искали да
седнатъ на португалский прѣстолъ, билъ и Филипъ II,
(който билъ внукъ на Емануила Великий по майка). Хер-